

המשתתפים בתחרות:

אהרון אילוני נולד בשוטרגרס (גרמניה) בשנת 1910; עלה ארצה בשנת 1934. בגרמניה היה מומחה למכניקה עדינה ולבניית מצלמות ומכונות קולנוע. בארץ עבד כמכונאי ובאשר ערכו המוסדות העמולה בקרב היישוב למהנדס עד התחלת שנת 1947. עם שחרורו, לאחר שבמשך שנים רבות היה חוב נלהב של אמנות הצלום, הפך לצלם עתונאי מקצועי ומייצג היום סוכנות אמריקאית לצילומי עתונות.

ארינולד בר הוא "קוקני" טור. הוא נולד בלונדון בשנת 1919, ומגיל 17 כבר היה צלם מקצועי. במרוצת הזמן התפתחו עסקיו, והוא היה לצלם מפורסם באנגליה, בעיקר בשטח צילום הפרסומות והאמנות. צילומיו הופיעו בשבועונים מצויירים רבים. עד אשר, לפני כשנתיים, החליט כי יעלה לישראל. הוא עזב את דירתו על ריהוטה, מכר את מכורו ביתו ועם כמה לירות בכיס הגיע לתל-אביב. הוא גויס לשרות צבאי, כצלם בלשכת העתונות הממשלתית, ובצאתו משם נכנס לעבוד כצלם עתונות.

ויקטור אלפונזו דה ואילו-זינגר, 21, עלה מברוקלין לפני עשר שנים. הוא החל לצלם עוד בהיותו נער, והפך לצלם-עתונות מקצועי לפני 3 שנים. צילום זמן מה בשביל א. פי. האמריקאי, וגם מילג שליחויות רבות של "העולם הזה": הוא הצלם של צילום את תמונת הנאשמים בשוד רחוב המלך ג'ורג' (העולם הזה" 661), כשהאיש הכבול באויקים רד אחריו והיכהו בפניו. שירת כצלם חזית של המ. צ. **מקסים סלומון** נולד בתל-אביב בשנת 1922. דור ששי לילידי הארץ. בהיותו צעיר התגייס לחיל האוויר המלכותי ושירת שם חמש שנים. עם שחרורו עבד כפקיד בנק, פועל במוסך, עוזר למכונאי בתקון טרקטורים ופועל בנין.

את מחלתו המסוכנת — הסרטת — יכול היה לרפא במקצת לראשונה, רק בעת שירותו בצ. ה.ל. עם יחידת הסרטת, אחרי גלגולים רבים ביחידה קר-בית של חיל רגלים ובחיל האוויר. עם שחרורו מצ. ה.ל. נסע להשתלמות מקצועית באנגליה (מחוסר דיכונים התפרנס שם משיטת כלים בתיקפה). לפני שהספיק לנסוע שוב לחו"ל (עם המלצות לרוסליו), נכנס למערכת "העולם הזה" כצורך שנתיים, בסך הכל מצלם הוא — כצלם מקצועי.

שמואל פרנק נולד בשנגהאי בשנת 1920 להורים רוסיים. הוא היה תמיד צלם חובב, וכשפרצה המלחמה הסינית-יפנית בשנת 1937, ניצל את ההזדמנות הגדולה ויצא לשדות הקרב. במשך זמן ממושך הופיעו צילומיו על המלחמה הזאת בשבועון הגדול "ליף" האמריקאי. אחרי שנה חזר לשנגהאי, ועבד שם כצלם עתונות, עד כיבוש העיר בידי היפנים בשנת 1941, שסגר מספר גדול של עיתונים.

בשנת 1945 יצאו היפנים משנגהאי, ופרנק חזר לעבודתו בעתונות, עלה ארצה בשנת 1949, להמשיך במקצועו בתל-אביב, אחרי שרות ביחידת מפות ו צילומים בצ. ה.ל. **אריך פרינקנהיים**, 56, עלה מברלין לתל-אביב בשנת 1935. בגרמניה עסק במחקר היסוד להמצאת הטלביזיה, עוד לפני שהפך הדבר למציאות יומיומית בארצות רבות, ומחזיק כמה פטנטים בשטח זה. עם עלותו ארצה היה מסריט יומנים חופשי, ה מקצוע הקרוב ביותר למקצועו הראשון, שהיה קיים אז בארץ, ואחרי כן כצלם עתונות בלתי-תלוי.

הנס קאופמן נולד בקולון (גרמניה) עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה, ב-1914. עם עלות היטלר לשלטון ב-1933 הפסיק הנס קאופמן את הקריירה שלו (היה שחקן תיאטרון) ועלה ארצה. לפני שקבע כי צלום עתונות יהיה מקצועו, עבד קאופמן בעניינים מגוונים ביותר: היה חבר קיבוץ, פקיד בנק, פסנתרן בתזמורת ריקודים וחיל בצבא הבריטי (5 שנים). מלבד זה, שירת גם שנתיים ביחידה קרבית בצ. ה.ל. **רוקה קנדר**, 29, עלה ארצה מגרמניה בשנת 1939. בהיותו צעיר למד ציור וגרפיקה, עד אשר הח' ליט ללמוד צילום אמנותי ואח"כ הסרטת.

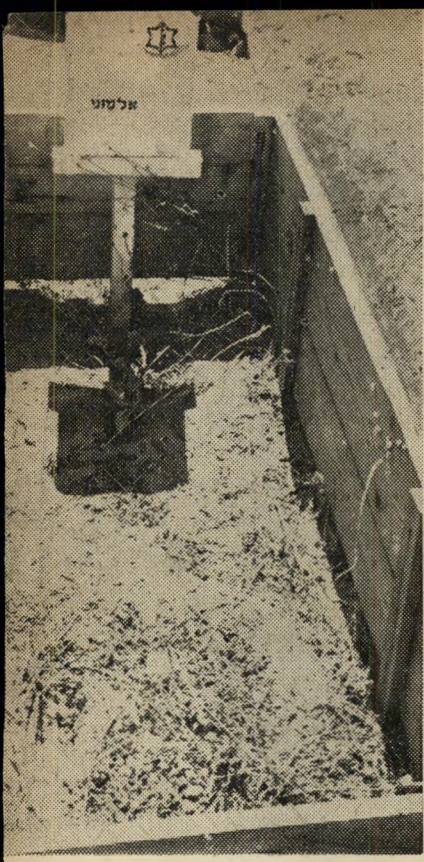
לפני עלותו ארצה הסריט כמה סרטי תעמולה קצרים בגרמניה, ואח"כ עבד בארץ בהסרת יומנים, עד שגויס לצבא הבריטי. אחרי שחרורו עבד כמעט על כל סרט בעל כוונות כלשהם, שהוסרט בארץ וביניהם: 48 שעות ליממה, ירושלים עירי, סרט צבאי עוני על המכביה וכו'. עתה הוא סרטאי חופשי, ומדי פעם עוסק גם בצלומים בשביל העתונות.

דוד רובינגר, 26, עלה מוינה בשנת 1939. עד לפני 7 שנים הזכירה לו המצלמה דבר שחייבים נשאוהו בטוילהם, או שלפניה עמד עם חבריו בשורה. בזמן שמישהו אחר התריע: "לא לזוז!" וגם כאשר השיג מצלמה משלו, לא חשב דוד רובינגר, כי יבוא היום ופרנסתו תהיה תלויה בצילום מים. אולם אטיאט נכנס הדבר בדמו, והוא הפך לצלב עתונות.

"היה זה בחגיגת העצמאות של עיריית תל-אביב", אומר הצלם אריך פרינקנהיים, "השגרירים, המוזמנים המכובדים הת-הלכו באוירה נעימה, לגמו משקאות, והקשיבו למנגינות התזמורת. לפתע נפסקה ההמולה. לקראת החוגגים לבושי הפראקים צעדה קבוצת לבושי חקי — נכי מלחמת השיחרור, אלה ששילמו את המחיר. הכל נשתק ורק על האספלט נשמעו נקישות הקביים."

"היה זה יום אזכרה ככל יתר ימי התרגלו אליהם", אומר אלפונס זינגר, "מישהו ניסה לנחם אם המתיפתח על קרובי החללים עמדו מסביב, עת הספיד קצ האמיצים שנפלו בקרב על לטרון. רק בפינה אחת עמד קבר בודד, ללא פרחים, וללא שם."

"תמונת המזעזעת ביותר"

הצלם רושם את החיים. לעתים קרובות מזדעזע הקהל למראה תמונותיו, אולם הוא עצמו נשאר רשם אלמוני. יש וגם הצלם מתרגש ומזדעזע למראה התמונה שהונצחה במצלמתו — ואז הופך הצלם לאמן, לצייר ולסופר גם יחד. "מהי תמונתך שזועזעה אותך ביותר?" — את השאלה הזאת הציגה מערכת "העולם הזה" לצלמים, שתמונותיהם הופיעו במשך השנה מעל דפי עתון זה. תשובות הצלמים מתפרסמות בתחרות ראשונה זו, עם תום 1950, שיש בודעת המערכת להפכה למסורת שנתיים.

"היהודים הקטן הגיע רק עתה מחו"ל. הילדה המובילה אותו מבוגרת ממנו בכמה שנים ונמצאת כאן זמן רב יותר. יהודה הולך בעצדים הססניים, ועוד אינו מתמצא בסביבתו החדשה. חברתו בטוחה יותר בעצמה, ותמיד עוזרת ליהודה, במשחקים ובלמידים. "בעת שצלמתי תמונה זו, לא הרגישו כי הילדים כי — שניהם עוררים!" אומר דוד רובינגר.

למזכירות תחרות התצלומים, ת.ד. 2812, ת.א.	תמונתו
אני בוחר בצלם	שמונתו
היחה, לדעתי, המזעזעת ביותר.	השם
הכתובת	(גא לרשום באותיות ברורות)
תתימה	